

1. fejezet - Bianka

Bianka sosem hitt a babonákban, a végzetben vagy a balszerencsében, és végképp nem hitt abban, hogy a Borostyán Akadémia olyan rettenetes hely, mint amilyennek a nagymamája lefestette. Már tizenhét éve hallgatta a történeteket a kapzsi lányokról, akik bármire hajlandóak voltak, hogy elérjék a céljukat, és a ficsúrokról, akik fogadásokat kötöttek mások bukására. A nagymamája hajlamos volt túlzásokba esni, hogy elrettentse. Mindez azonban nem számított, hiszen Biankának semmi esélye sem volt, hogy felvételt nyerjen, vagy akár csak a közelébe kerüljön ennek az iskolának. Egészen addig a bizonyos augusztusi napig.

Már egy hete tombolt a kánikula, de Bianka nem törődött vele. Igyekezett kiélvezni a nyári szünet utolsó pillanatait. Sötétbarna tincseit feltűzte, és egy kinyúlt pólóban olvasgatott, amire ironikusan azt a feliratot nyomták angolul, hogy "Hűvös, mint a jég". Négy pohár limonádét is legurított már, mire megérkezett a postás, és amikor átvette tőle a reklámújságokat, a köteg közepéből kicsúszott egy hivatalos boríték, a Borostyán Akadémia pecsétjével. Úgy ballagott vissza a házba, mint akit megbabo-

náztak, miközben óvatosan feltépte a szegélyeket. Megállt a nappali közepén, a régi, dohos bútorok között, és az alatt a csillár alatt, aminek már csak az egyik izzója világított. Nem is emlékezett, mikor sikerült újból összezárnia az állkapcsát, de biztosan nem akkor, amikor meglátta a bekezdésben a saját nevét. A *Fehérvári Bianka* jól olvashatóan foglalta el a lap tetejét, majd mellette az a két szó, ami mindent felforgatott: *felvételt nyert*.

A nagymamája egy kopott fotelben ücsörgött, aminek támlájára csipketerítőket biggyesztett, és épp a kedvenc szappanoperáját nézte. Amikor fél szemmel felsandított a képernyőtől, dühösen felpattant, és megpróbálta kitépni a küldeményt a lány kezéből. Bianka az utolsó pillanatban mentette meg, mielőtt a nő darabokra szaggathatta volna. Örültség lett volna visszautasítani egy ilyen lehetőséget, és Bianka mindig bátran szembenézett a kihívásokkal. Elszánt volt, kitűnő tanuló, és ritkán riadt vissza bármitől is. Már kislány korában is békákat meg rovarokat kergetett az udvaron, úgy gyűjtötte a horzsolásokat, mint más a kitüntetések, és bárkit fellökött, aki szóvá merte tenni, hogy nem a legdivatosabb ruhákban jár. Bizott magában, és abban, hogy bárhol meg tudja állni a helyét.

Végig magabiztos volt, ahogy összecsomagolt, és felszállt a vonatra. A gyomra akkor buk fencezett először, amikor felfelé haladtak a ködbe burkolózott ösvényen abban az elegáns fekete autóban, amit az intézmény küldött elé az állomásra. A második

rosszulléti hullám akkor érte utol, amikor végre felérték az Aranyhegyi birtokra. Kiszállt a járműből, és megmarkolta a hátizsákját, amibe minden fontosnak vélt holmiját bezsúfolta. És most, ahogy ott állt a Borostyán Akadémia kovácsoltvas kapuja előtt, érezte, hogy harmadszorra is előnti a pánik, és megremegtek a lábai. A fenyőfák között megbúvó épület csúcsai úgy meredeztek az ég felé, akár egy ragadozó fogsora, ami csak arra várt, hogy bekebelezze.

– Minden rendben? – hajolt ki a sofőr a vezetőülésről. Hosszúkás ábrázata volt, megannyi ráncsal, akár egy lefolyt viaszgyertya, és egyetlen szót sem szólt, míg felfelé hajtottak. Nem volt valami kellemes útitárs, Bianka most mégis elgondolkozott rajta, hogy visszaül mellé, és olyan messzire kerül az épülettől, amennyire csak lehetséges.

– Igen, természetesen – felelte végül egy mosolylyal, ami inkább tűnt grimasznak. – Innen már boldogulok.

A férfi biccentett, felhúzta az ablakot, és az autó halk zúgással visszagördült a fák közé. Bianka teljesen magára maradt. Mély levegőt vett, és ismét az iskola felé fordult.

A Borostyán Akadémia egy elit, bentlakásos intézmény volt, gimnáziumi tizenegyedik és tizenkettedik osztályos tanulók számára. Az itteni diákok szülei egytől egyig tehetősek, így a tankönyvek mellett alapkelléknek számított a drága óra, a márkás cipő, és persze a kimeríthetetlen bankkártya. Ez egy

minden értelemben elzárt világ, ami teljesen más volt, mint az övé. És persze azt is jól tudta, mitől akarta megóvni őt a nagymamája. Valaha az édesanyja is az intézmény falai közt tanult, de sosem tért haza. Az idős asszony nem igazán beszélt erről, mintha egy jól elzárt fiókban őrizte volna az emléket a mellkasában, amit csak ritkán húzott elő. Ezért Bianka mindig is úgy érezte, hogy hiányzik egy darabka a múltjából, egy titokzatos szilánk, amit ha nem illeszt a helyére, sosem lehet teljes. És ha már idáig eljutott, nem akart visszafordulni. Megrázta a fejét, hogy elhessegesse a kétségeit, és nekivágott az Akadémiához vezető útnak.

A szürke kőfalakat sötétzöld folyondár fonta körbe, az ablakok szigorú sorai három emeleten át vonultak fel. A bejárati márványlépcső két oldalát orgonák és lenyírt sövények keretezték, amitől akár barátságosnak is tűnhetett volna, de a kavargó, hűvös szél még ezt is dermesztővé változtatta. A levegőnek ebben a magaslatban acélos éle volt, távol Budapest kávé, füst és nosztalgiától fülledt utcáitól.

A lépcsők után szerteágazó folyosók következtek, amelyek pilléres oszlopok alatt húzódtak végig. Ez volt a szemeszter első napja, így még minden kongott az ürességtől. Körülnézett, merre is induljon tovább. Rengeteg ajtó nyílt mindkét oldalról, zűrzavaros számozással és nehezen lehetett kiigazodni rajtuk. Bianka beletűrt a zsebébe, és előhúzta a levelet. Már vagy egy tucatszor elolvasta, mégis, szeretett volna újból megbizonyosodni róla, hogy

valóban ott szerepel a neve. Sajnos nem mellékeltek térképet, így fogalma sem volt, hol lehet az igazgató irodája, aki az üzenetben arra kérte, hogy látogassa meg, amint megérkezik.

– Eltévedtél? – hallatszott egy éles hang mögüle. Bianka megfordult, és három lányt pillantott meg, akik az Akadémia egyenruháját viselték. Szabályos, élére vasalt blézert, mellkasukon az ezüstös címerrel, ami feltűnően csillant meg a sötétkék anyagon. Kezükből márkajelzésekkel borított bőröndöket tartottak, hajuk tökéletes hullámokban csavarodott az arcuk körül, csuklójukon vakítóan szikráztak az ékszerek.

Bianka egyből kínosan érezte magát a farmer-nadrágjában, aminél csak a tornacipője volt viseletesebb, elnyűtt hátizsákja oldalán pedig logók helyett néhány filctollnyom éktelenkedett.

– Igen – válaszolta kissé bizonytalanul. – Az igazgató irodáját keresem.

– Szeretnéd felsöpörni? – gúnyolódott az egyikük, mire a másik kettő összesűgött és kuncogni kezdett. Bianka nyelt egyet, majd kihúzta magát.

– Nem. A felvétellel kapcsolatban kell találkoznom vele.

A lányok azonnal elhallgattak.

– Te itt fogsz tanulni? – a lánynak, aki az előbb olyan pimaszul szólt hozzá, most egészen felszaladt a szemöldöke.

– Igen, feltéve, ha megtalálom az irodát – felelte Bianka, miközben a lányok gyanakodva méregették.

A bal oldali szépség egy feljáró irányába bökött, aminek faláról néhány helyen lemállott a vakolat.

– Ha felmész azon a lépcsőn, pont oda fogsz jutni – fonta össze a karjait, és búcsúzól küldött még felé egy lesajnáló pillantás. – Habár már azt sem értem, ide hogy jutottál el.

– Köszönöm a segítséget – mormogta Bianka az orra alatt, és elindult felfelé.

Kétkedve tette meg az első pár lépést, mert a feljáró nem tűnt túl bizalomgerjesztőnek, de végül mégis kilyukadt a második emeleten. Az igazgató irodája pontosan a harangtoronnyal átellenben helyezkedett el, akár az épület szíve. Az ajtaja is kitűnt a többi közül. Tömör tölgyfából készült, részletesen megmunkált rézkilinccsel, középen az Akadémia címerével, ami három Anjou liliomból állt szabályosan elrendezve egy pajzson, alatta pedig egy mottó volt olvasható. *„Bátorság, tisztaság, bajtársiasság.”* Ez volt a jelképe annak a lovagrendnek, amely egykor ezek között a falak között élt és szolgált. Bianka talált róla néhány cikket az interneten. Egy impozáns tábla is helyet kapott a címer fölött, Ranhofer igazgató nevével. Alatta a kopogtató egy súlyosnak tűnő oroszlánfej volt, amely fémkarikát tartott a szájában. Bianka megigazította a kardiánját, hátrasimította szálldogáló tincseit. A világért sem akart rossz benyomást kelteni, de ez már nem sokat javított az összképen. Még mindig tartott tőle, hogy csak összekeverték a neveket és valaki másnak szánták a meghívást, neki pedig haza kell

utaznia. Végül erőt vett magán, és kétszer az ajtóhoz csapta a fémkarikát, tompa visszhangot verve a folyosón.

– Tessék! – szűrődött ki bentről egy rekedtes hang.

Bianka lenyomta a kilincset, és minden erejét össze kellett szednie, hogy bejusson a hatalmas ajtón. Talán a középkorban készítettek utoljára ennyire nehéz darabokat, amikor még ostromtámadásoktól tartottak.

– Jó napot! – köszönt félénken, és belépett a szintén évszázadosnak tűnő perzsaszőnyegre, amibe belesüppedt tornacipójének talpa. A félhomályba burkolózó helyiséget zömök bútorok és földig érő függönyök keretezték, bordó zsinegekkel. Aranykeretek közé szorítva szigorú ábrázatú festményalakok néztek le rá. Előző igazgatók és tanárok sora volt ez, valamint néhány mecénás, akiknek valaha, valamilyen módon közük volt az intézményhez. Bianka lassan körbefordult, és csak ekkor vette észre az igazgatót az íróasztal mögötti székből.

– Fehérvári kisasszony, ha nem tévedek – szólalt meg az idős férfi. – Köszönöm, hogy elfogadta a meghívást. Remélem, kellemesen telt az utazása?

A kérdés valószínűleg csak udvariaskodás volt, mert még a tekintetét sem emelte fel abból az iratkupacból, amit éppen maga elé vont. Bianka előhálászta a legelőkelőbb modorát.

– Igen, nagyon jól, köszönöm. Örülök, hogy az Akadémia felfigyelt a tanulmányaimra.

Az igazgató most először pillantott fel, mosolya két szabályos vonalat húzott a szája széleihez.

– Nem csak a tanulmányi eredményei keltették fel az érdeklődésünket. Ön az Akadémia egykori kiemelkedő diákjának, Fehérvári Mariannak a lánya – Bianka arca megrándult a név hallatán. – Végtelenül tragikus, ami vele történt. Fogadja őszinte részvételemet.

A lány lehajtotta a fejét, tekintetét a szőnyeg mintájába fúrta. Talán mondania kellett volna valamit, de képtelen volt rá. Az igazgató hátradőlt a hatalmas, faragott bársonyszékben, és folytatta:

– Az ön édesanyja emléke az Akadémia történetének fontos része, ugyanakkor – egy rövid szünetet tartott, amíg kereste a megfelelő szavakat – sötét árnyékot is vet az intézményre. Úgy érzem, kötelességem, hogy az ön sorsát pártfogásom alá vegyem. Ezért ajánlottuk fel a lehetőséget. Ez amolyan tiszteletbeli ösztöndíj.

Bianka megpróbált egy mosollyal válaszolni, de az arca nem akart engedelmeskedni.

– Ez nagyon sokat jelent nekem – nyögte ki végül. Az igazgató biccentett, és az íróasztala fiókjának mélyére nyúlt. Egy régi, rozsdás kulcsot húzott elő, amin a 333-as biléta lengedezett.

– Ez nyitja a szobáját. Az egyenruháját már odakészítettük. Az évnnyitó tízkor kezdődik, a rotundánál¹ – a kulcsot átnyújtva még szigorúan, de annál

¹ Kerek, oszlopos építmény, kupolatetővel

bizakodóbban hozzátette: – Nagy reményeket fűzök önhöz, Fehérvári kisasszony.

Bianka bólintott, a kulcs után kapott, majd kiszokolt az irodából, akár egy kisegér. A súlyos ajtó mogorván csapódott be mögötte, és az épület falai egyszerre kezdtek szűknek és fenyegetőnek tűnni. Az igazgató szavai visszhangoztak a fejében, ami burkoltan annyit jelentett, hogy mostantól túl kell szárnyalnia minden elvárást. Meg kellett kapaszkodnia a korlátban, miközben lebotorkált az emeletről, egyenesen ki, a belső udvarra. A végtagjai remegni kezdtek, és félt, hogy hamarosan cserben hagyják őt. Egy hatalmas tölgyfa terpeszkedett a kerengő közepén, aminek a lombja kitöltötte a teret. A gyökerei mellett egy pad bújt meg, amire Bianka egyből lerogyott, amint elérte.

Még sosem érezte magát ennyire aprónak és jelentéktelennek, talán ez a hely tette. Pár másodpercig a lába melletti fűcsomóra fókuszált, mielőtt újból felnézett. A vastag oszlopok egy régi kolostorra emlékeztették. A repkény felfutott a repedések mentén, és megnyugtató zöld palástjával beburkolta a megfeketedett téglákat. Ahogy a friss levegő átjárta a tüdejét, a mellkasában is enyhült a nyomás, a lombok között átszűrődő napfény pedig kellemesen felmelegítette a bőrét. Akkor vette észre, hogy nincs egyedül. Először azt hitte, csak a szeme káprázik, mert a fiú alakja szinte egybeolvadt az épület boltíves galériájával. Olyan távolinak és szoborszerűnek tűnt, hogy azt hihette volna, csupán az Akadémia

egyik újabb tartozéka. Egyenes háttal támaszkodott a falnak, mélykék zakója az árnyékban feketének hatott, fehér inge pedig kopottas árnyalatot vett fel. Még szőke haja is színtelenül hullott az arcába, miközben feszülten bámulta a második emeleti ablakokat.

Mintha figyelt volna valakit. De talán csak elmélyedt a gondolataiban. Biankának pislognia kellett néhányat, mire ki tudta venni a vonásait. A fiú nem festett túl jól. Sőt, talán még nála is meggyőzőtörtebbnek tűnt, és ez furcsa módon megnyugtatta. Nem ő volt tehát az egyetlen, aki elveszettnek érezte magát ezen a barátságtalan helyen. Aztán váratlanul felé fordult és összetalálkozott a tekintetük. Azok a viharos kék szemek mintha keresztülnéztek volna rajta. A lány megpróbált egy mosolyt küldeni felé, de a fiú csak még kimértebbé vált. Vállai megfeszültek, elrúgta magát a faltól, és Biankához lépett. Az árnyéka ugyanolyan hűvösen vetült a lányra, mint a borús falak.

– Talán van valami az arcomon? – kérdezte mély, közömbös hangon. Bianka gyorsan lesütötte a szemét, mert csak akkor döbbsent rá, hogy zavaróan bámulta.

– Nem, csak úgy tűnt, rosszul vagy – motyogta, miközben újra tanulmányozni kezdte a fűcsomót.

– Te sem nézel ki jobban – vágta rá a fiú flegmán, és oldalra billentette a fejét, hogy alaposabban végignézzon a lányon. – Még nem láttalak itt.

– Csak nemrég érkeztem – Bianka bökdösni

kezdte a fűszálakat a lábával.

– Bárki is íratott be ide, nem kedvelhet túlzottan.

– Magamat íratam be – dűnnyögte Bianka.

A fiú egy hümmögés szerű kacajt hallatott.

– Vagy úgy. Akkor szereted a kihívásokat – kis neszezés hallatszott. – Csak vigyázz, nehogy túlzásba vidd.

A következő pillanatban hosszú, vékony ujjak jelentek meg Bianka előtt, ahogy a fiú átnyújtott neki valamit.

– Mi ez? – nézett végre fel rá.

– Szőlőcukor – válaszolta. Bianka értetlenül pislogott, mire a fiú megvonta a vállát. – Nincs kedvem idehívni a tanárokat, ha összeesnél.

– Köszönöm – suttogta Bianka, és elfogadta az édességet. Az ajkaihoz emelte, és beleharapott.

– Nem lehetsz ilyen gyámoltalan, ha túl akarod élni az Akadémiát – szavai egyszeriben messzebből érkeztek, mintha csak a szél sodorta volna felé.

Bianka újra felkapta a fejét, de a fiú addigra már eltűnt. Talán tényleg csak egy szellem volt, egy régi emlék, ami az épület kormos falai közt rekedt. De a cukor finom volt és valódi, és ahogy szétolvadt a nyelvén, úgy tűnt, a pillanatnyi gyengesége is lassan szertefoszlik.

2. fejezet - Bianka

A hogy Bianka elfordította a 333-as szoba kulcsát, érezte, hogy a zár megakadt. Ez csak azt jelenthette, hogy valaki már volt odabent. Persze tudta, hogy az Akadémia hálótermi két személyesek, mégis reménykedett benne, hogy ő érkezik hamarabb, és lesz egy kis ideje összeszedni magát. De úgy tűnt, ezen a helyen semmi sem úgy történik, ahogy eltervezte. Vett egy mély levegőt és nekiveselkedett az ajtónak, ami válaszul fájdalmasan felnyikordult. Egy ilyen baljós hang után az ember pókhálókra és csontvázakra számít, de amint benyitott, tátva maradt a szája.

A helyiség sokkal nagyobb volt, mint gondolta. A hosszúkás ablak üvegerakásai prizmafoltokat festettek a padlóra, a faragott bútorok és a falakat borító virágmintás tapéta meghitt hangulatot árasztottak. Az ágyak baldachinjairól ezüstös rojtok lógtak, a plafonon pedig egy kristálycsillár függeszkedett. Biankának az volt az érzése, hogy egy mesebeli hercegnő lakosztályában van. A varázslat nem tartott sokáig, mert hamar észrevette, hogy a bal sarokban lévő ágyon egy rézvörös hajú lány fekszik. Félig elnyújtózott, a lábait a levegőben lóbálta, és egy magzint olvasgatott. Amint meglátta Biankát, egy tor-

nász ügyességével pattant fel, és odaszökkent elé. Szeplői és mogyoróbarna szeme szinte világítottak a benti fényben.

– Szia! Benke Zsófi vagyok! – mutatkozott be és a mosolya akkorára nőtt, hogy két gödröcske jelent meg tőle az arcán. – Annyira örülök, hogy itt vagy!

Megragadta Bianka kezét, és lelkesen rázni kezdte.

– Szia – köszörülte meg a torkát Bianka, miközben próbált nem túl gyámoltalannak tűnni. Nem számított ilyen heves fogadtatásra. – Fehérvári Bianka. Az új...

– Szobatársam! – fejezte be helyette Zsófi. – Gyere, körbevezetlek!

– Köszí – nyögte, mielőtt a vörös hajú lány szó szerint berántotta magával.

– Ez itt a 333-as lakosztály! Mind a miénk! – jelentette ki Zsófi, miközben ünnepélyesen széttárta a karjait. – A folyosó legvégén van, ezért sokkal csendesebb. A mellettünk lévő szobában Adél és Evelin lakik, de egy szót sem szólnak egymáshoz, mert hát Adéllal nem sok mindenről lehet beszélgetni – megpördült, majd a szoba bal sarkában lévő íróasztalra mutatott, amit Bianka csak most vett észre a halomban álló újságpapírok alatt. – Az ott az én helyem. Remélem nem bánod, hogy lefoglaltam, de szeretnék kiakasztani egy inspirációs táblát a falra. Kicsit nagy még a kupi, de ne aggódj, nem vagyok rendetlen! Csak szét kell válogatnom a trendeket. A divat és a ruhatervezés a hobbim. Ha neked is meg-

felel, az lesz a tiéd.

Zsófi a másik íróasztalra mutatott, ami a hatalmas, gótikus ablak előtt állt. Ide esett a legtöbb fény, mögötte pedig lenyűgöző kilátás nyílt a birtokra. A zöldellő fenyvesek és bükkfák hullámszerűen nyúltak el a távolban.

– Nem, dehogy bánom – Bianka ámulattal lépett közelebb és végigsimított a felületén. Egy aranszegélyű lámpa állt rajta, mellette pedig néhány jegyzetfüzet és toll az Akadémia emblémájával. – Ez csodálatos.

– Örülök, hogy tetszik. Néhány bútor elég ósdi, mert a legtöbbet megtartották a régi épületből. Például ezt a komódot, meg ezt az óriási vállfás szekrényt, ami sajnos közös. Ez nem épp ideális, mert...

Zsófi kinyitotta a szekrény egyik szárnyát, és a bepréslt ruhák szinte kirobbantak a polcokról. Pillanatokon belül színes káosz borította el a szőnyeget, mustársárga kendők, nagy gombos kardigánok, fekete garbók és vastag harisnyák.

– Úgy tudtam, egyenruhánk lesz – Bianka hátrált egy lépést.

– Csak imádok vásárolni! – legyintett a lány, miközben visszagyömöszölte a holmikat. – Persze kötelező az egyenruha, de ha lehül az idő, ezeket is lesz majd alkalmam hordani.

– Akkor jó – Bianka láthatóan megkönnyebbült, hogy nem fog kilógni a sorból.

– És most jön a legjobb rész! – Zsófi diadalmasan felemelt Bianka íróasztaláról egy apró, ezüstös

tárgyat. – A bankkártyád!

– A micsodám? – pislogott Bianka értetlenül.

– A saját, külön bejáratú bankkártyád, természetesen! Havonta utalnak rá zsebpénzt, a jegyeid-től függően.

– De hát a kollégiumban mindent megkapok, nem? – hebegte Bianka, miközben az ujjai közé vette a fémesen csillámló kis lapot.

– Segíthetek elkölteni – vágta rá Zsófi, majd végignézett rajta, és a tekintete megállapodott az elnyűtt tornacipőn és a hátizsákon. – És ha bármi megtetszik a holmijaim közül, csak szólj! Szívesen kölcsönadom.

– Ez kedves tőled – hálálkodott Bianka.

– Na, jó! – A lány hátradobta a copfját, lesegítette Bianka hátizsákját, amit letámasztott a gardrób-szekrényhez, és magával húzta, hogy egy nagy lendülettel lehuppanjanak az ágyra. – Eddig csak én beszéltem, most te jössz! Mit lehet rólad tudni, titokzatos szobatárs?

Bianka zavarba jött a hirtelen váltástól.

– Mire lennél kíváncsi?

– Mondjuk arra, hogyan kerültél ide. Nem gyakran érkeznek új diákok az utolsó évre – mutatóujjával megkocogtatta vékonyka ajkait. – Sőt, szinte senki. A Borostyán Akadémia egy exkluzív gimnázium és egyetemi előkészítő, ahol csak a tizenegyedik osztályba lehet felvételizni.

– Én sem hittem volna, hogy valaha is bejutok – ismerte be Bianka. – De aztán jött az a levél.

– Levél? – kapta fel a fejét Zsófi, szemei kikerekedtek. – Te meghívót kaptál? Mi vagy te, valami zseni? Vagy egy uralkodó eltitkolt gyereke?

Bianka elnézett az ablak irányába, a távolban zöldellő fenyvesek felé.

– Az igazgató azt mondta, ez amolyan tiszteletbeli ösztöndíj. Az édesanyám is itt tanult.

– Mások szülei is itt tanultak, mégsem kapnak különleges bánásmódot – Zsófi szemei összeszűkültek, majd közelebb hajolt. – Mégis ki volt az anyukád?

– Fehérvári Mariann – mondta Bianka alig hallhatóan. Zsófi ajkai egy néma „Ó!”-t formáltak.

– Sajnálom, nem tudtam – szabadkozott. – Szörnyű, ami vele történt. Pedig évfolyamelső volt, és a fizika klub elnöke!

Bianka elfordította a fejét, és visszanyelte a gombócot a torkában. Itt talán mindenki többet tud az édesanyjáról, mint ő maga.

– Nem igazán ismertem – mondta, és próbált egy halvány mosolyt küldeni Zsófi felé. – De pont ezért vagyok itt. Szeretném kideríteni, milyen is volt valójában. És persze élvezni a tanévet.

– Ebben segíthetek! – vágta rá a vörös hajú lány, ezúttal sokkal vidámabban. – Biztos jól fogod érezni magad! Csinálhatunk majd közös programokat! Van esetleg kedvenc helyed a városban?

– A nagymamámmal Újirázon élek, és még sosem jártam Budapesten – vallotta be Bianka, miközben lesütötte a szemét.

– Te egy faluból jöttél? – döbrent meg Zsófi.

– Valami olyasmi – motyogta Bianka, majd egy szarkasztikus mosoly jelent meg az arcán. – A patakban szoktam fürdeni, kézzel eszem a vacsorát, és a fogkefét sem ismerem.

Zsófi egy pillanatig tátott szájjal bámult rá, majd elnevette magát.

– Vicces vagy! Azt hiszem, jól kijövünk majd – veregette vállon Biankát. – Szerencsére a folyosó végén van a zuhanyzó, a vacsorához kapunk evőeszközt, és ha a fogkefe helyes használatán kívül lenne még bármilyen kérdésed, ne tartsd magadban!

Bianka egy pillanatra elcsendesedett, mert nem volt biztos benne, hogy jó ötlet-e elmondani, ami még most sem hagyta nyugodni. Hiszen alig ismerte Zsófit. Végül a kíváncsiság felülkerekedett rajta.

– Lehet, hogy különösen fog hangzani, de – tétován ráharapott az alsó ajkára – vannak a Borostyán Akadémián szellemek?

Zsófi éppen a haját igazgatta, de a kérdés hallatán hirtelen köhögni kezdett, mint aki félrenyelt. Majd pontosan úgy nézett rá, ahogy arra Bianka számított. Furán.

– Hollósi tanárnő olyan öreg, hogy már szinte zombi. Az számít? – villantott egy vigyort.

– Nem, nem erre gondoltam – rázta meg a fejét Bianka. – Csak láttam valakit. Egy fiút. Szőke haja volt és borzasztóan sápadtnak tűnt.

– Egy fiút? – Zsófi kíváncsian felvonta a szemöl-

dökét, de Bianka gyorsan elhessegette a témát.

– Felejtsd el – mondta végül, és próbálta kerülni a lány fürkésző pillantását. Pedig a fiú arca még most is ott lebegett előtte.

Zsófi hátradólt az ágyon, kezeit összefonta a tarkója mögött, és eleresztett egy frusztrált sóhajt.

– Az előző szobatársam is szellemeket látott. Felállt tőle a hátamon a szőr – jegyezte meg könnyedén, de a hangjában ott bujkált némi él. – Remélem, te nem fogsz kísértetekről hadoválni.

– Nem, dehogy! – emelte maga elé a kezeit Bianka védekezésésképpen.

Zsófi sokatmondó pillantást vetett rá, majd hirtelen komolyabbra fordította a szót.

– Akkor jó. Nem szeretném, ha te is úgy végeznéd, mint ő.

Bianka zavartan pislogott.

– Mert, mi történt vele?

Zsófi oldalra billentette a fejét, és közelebb hajolt Biankához.

– Megőrült.

– Tessék?! – Bianka kényszeredetten felnevetett, miközben a borzongás megállíthatatlanul végigfutott a testén.

– Megőrült, megbolondult, elment az esze – sorolta Zsófi, miközben mutatóujjával köröket rajzolt a halántéka mellett. Hangja könnyed volt, de a szavai vészjósló árnyalatot kaptak. – Még most is itt tanul, de egy külön szobába száműzték a tanári hálókörletbe. Tudod, ha valaki arról kezd zagyválni,

hogy meglátogatták a túlvilágról, akkor nem csoda, ha az emberek nem szívesen vannak a közelében – egy pillanatra elhallgatott, majd Bianka vállára tette a kezét. – Ezért is kérlek, hogy ezt ne is hozd fel többet.

Bianka arca megfeszült.

– Rendben, azt hiszem, az menni fog.

– Remek! – Zsófi felpattant, mintha a beszélgetés máris a múlté lenne, és a tükör elé sietett, hogy rendbe szedje magát. – Fél óra múlva kezdődik az évnyitó, szerintem neked is át kéne öltöznöd!

Bianka az ágyára készített egyenruhára meredt. Egy fehér blúz, alatta egy mélykék blézer, amin az akadémia himzett címere díszelgett, és egy merev, hamuszürke szoknya. Felemelte a blúzt, majd magához szorította. Az árnyékok az ablakon túl sűrűsödni kezdtek, és a sötét felhők, amelyek az érkezése óta követték, nem akartak eloszlani.

A valódi fellegek sem tűntek el, sőt, mintha egyre közelebb ereszkedtek volna, és teljes árnyékba borították a birtokot. A levegő nyomasztóan fülledté vált, mint amikor vihar készülődik, de a fák ágai mozdulatlanok maradtak. Az évnyitót az Akadémia hátsó udvarán tartották. A fenyvesek és a teniszpálya között magasodott a kör alakú rotunda, előtte egy sebtében felállított pavilonnal, amelyet gondosan elhelyezett cserepes virágokkal és az iskolához illő ezüst és mélykék szalagokkal ékesítettek fel az alkalomra.

Zsófi és Bianka sietve szelték át a parkot, és fel-

zárkóztak a többiekhez. Már több diák is ott vára-
kozott, akiket az egyik tanár igyekezett szabályos
sorokba terelni. A régi gimnáziumában ilyenkor ká-
osz és zshivaj uralkodott, de itt mindenki fegyelme-
zetten haladt, és csak néhány szót váltottak egy-
mással. A tanári kar többi tagja a pavilonnál foglalt
helyet, az előre odakészített székeken. Hiába voltak
különböző korúak és külleműek, mindegyikőjüket
ködös szürkeség lengte körül. Amikor már minden-
ki megérkezett, az igazgató komótosan felsétált az
emelvényre. Egyik kezével megmarkolta a pódium
szélét, másikkal pedig megkocogtatta a mikrofont,
ami bántóan felsípolt.

– Szeretettel köszöntök mindenkit a Borostyán
Akadémia százhuszonhatodik tanévnyitó ünnepsé-
gén! – tárta szét a karjait és végigpásztázta a kato-
násan vigyázzban álló fiatalok seregét. – Külön üd-
vözlöm új tanulóinkat, akik idén először lépték át az
Akadémia kapuit. Tanulmányi sikerekben és sport-
eredményekben gazdag tanévet kívánok mindnyája-
toknak! Legyetek merészek és magabiztosak, hiszen
ez a hely sosem az átlagosságáról volt híres.

Bianka nyakán hirtelen egy hideg fuvallat siklott
végig. Az az érzése támadt, hogy valaki figyeli őt.
Oldalra fordította a fejét, és megpillantotta a jég-
szőke tincseket, amik akaratlanul is kitűntek a tö-
megeből. Azonnal felismerte a fiút. Az mozdulatlanul
állt, mintha nem is venne levegőt, de egy pillanatra
találkozott a tekintetük. Bianka úgy érezte, mintha
megrántották volna a mellkasát egy láthatatlan zsi-

nórral. *Hát mégsem volt szellem* – gondolta.

– Az ott kicsoda? – sűgta Zsófinak, miközben próbálta elrejteni a kíváncsiságot a hangjában.

Zsófi rezzenéstelenül válaszolt, csak az ajkai mozogtak.

– A neve Nádasdy Viktor. Van itt néhány olyan diák, akik nemesek közvetlen leszármazottai. Nem érdemes barátkozni velük, túlságosan fent hordják az orrukat. Ha elfogadsz egy tanácsot, távol maradsz tőle és a hűgától.

Bianka most vette észre, hogy egy hirtelenszőke hajú lány simult szorosán az oldalához.

– Ő a hűga? – hitetlenkedett.

– Shh! – intette csendre Zsófi. – Ikrek. De amíg Viktor visszafogott és alig beszél, addig Veronika a szöges ellentéte. Olyan, mint egy svéd modell, Szörnyella de Frász személyiségével.

Bianka elfojtott egy kuncogást, de a tekintete ott ragadt a fiún. Az igazgató eközben kis hatásszünetet tartott, és lapozott egyet a jegyzeteiben.

– Kérem, hogy azok a diákok, akik a nevüket hallják, fáradjanak ide! – szólította fel a tömeget, de Bianka szinte már nem is hallotta a szavait. Viktor továbbra is mozdulatlanul állt, miközben Veronika a vállára hajtotta a fejét. Idegennek és elérhetetlennek tűntek. Pedig Bianka már elhatározta, hogy mindenképp meg fogja köszönni a fiúnak a segítséget, és talán össze is barátkozik vele.

– Fehérvári Bianka! – zengte az igazgató.

Bianka azonban teljesen máshol járt. Álmodozva

felsőhajtott, mintha a fiú mondta volna ki a nevét. Ám az illúzió szertefoszlott, mikor Zsófi erőteljesen oldalba bökte.

– Most mi van? – sziszegte Bianka, és bosszúsan megmasszírozta a karját.

– Nem hallottad? – lehelte Zsófi fojtott hangon. – Az igazgató téged szólított.

Bianka arcából kiszaladt a vér.

– Hogy micsoda? – hebegte, és körbefordult. Ekkor vette észre, hogy mindenki őt bámulta.

– Menj! – lökött rajta egyet újdonsült barátnője. – Menj már!

Bianka érezte, ahogy a lábai zselévé válnak, és cserben hagyják őt. Minden egyes lépés küzdelmesnek tűnt, miközben botladozva végighaladt a diákok sorai között. Nem mert senkire sem ránézni, csak a pavilon lépcsőire koncentrált, és imádkozott, ne hogy orra essen. Amikor végre felért, megállt az igazgató mellett.

– Iskolánk egyik régi, ám annál fontosabb hagyománya sok évvel ezelőtt, tiszteletbeli okokból megszakadt. Ám most – a férfi tenyere ekkor Bianka vállára nehezedett –, nagy örömmre szolgál, hogy szeretett egykori diákunk lánya is itt van közöttünk. Remélem, ez lehet a kezdete iskolánk újbóli felvirágzásának! És mindezt – hangvétele titokzatosává vált – szó szerint értem.

Tapsvihar tört ki, elnyomva néhány meglepett suttogást. Bianka nyelt egyet. Fogalma sem volt, mit jelent ez az egész. Az igazgató megvárta, amíg a

hangzavar alábbhagyott, majd folytatta.

– A következő diák, akit szeretnék a pavilonra szólítani, Márkus Adél!

Egy vékony lány lépett elő a tömegből. Az egész lénye sötét volt, akár az égen gyülekező viharfelhők. Rövid, tintafekete haja az arca köré simult, szúrós szemeit nyílegyenesen szegezte előre. Határozott léptekkel haladt a rotunda felé, és egy pillantást sem vetett a többiekre, akik maguktól húzódtak ar-
rébb, amikor a közelükbe ért. Blúza hanyagul ki-
gombolódott a nyaka körül, de minden más szinte tökéletesen állt rajta.

– Köszönöm, Márkus kisasszony – Adél válasz helyett csak biccentett egyet. – És végül, de nem utolsó sorban, szeretném, ha idefáradna Nádasdy Veronika kisasszony is!

Bianka tekintete odasiklott, ahova az összes többi diáké. Nádasdy Viktorra és a szókeségre, aki a karjába csimpaszkodott. Végre alaposabban szem-
ügyre vehette a lányt. Zsófi jól mondta, Veronika valóban gyönyörű volt. Angyali vonásai egy rene-
szánsz festményre emlékeztették, de a szeme rideg volt és végtelen. Pontosan ugyanolyan, mint Vikto-
ré, amikor először találkoztak. A lány könnyedén indult el feléjük. Egy kicsit sem tűnt meglepettnek. Felért Bianka és Adél mellé, hogy immár mindhár-
man felsorakozzanak az igazgató mellett, aki most visszafordult a tömeg felé.

– Amikor az Akadémia még leányiskolaként mű-
ködött, több igen tehetséges ifjú hölgy került ki az

intézmény falai közül. Az ő nevük és példamutató-
suk még ma is csillagként ragyog az intézmény
egén. Még az első igazgató alapította azt a szokást,
miszerint különleges figyelemben részesítette azo-
kat, akik önzetlen viselkedésükkel és éles elméjük-
kel kitűntek a többiek közül. Most szeretném újból
feleleveníteni ezt a hagyományt. Kérem, viseljék
méltón iskolánk kitüntetését.

A férfi ünnepélyesen előhúzott egy kisebb, cirá-
dás fémdobozt, majd kinyitotta, és a lányok elé tar-
totta. Biankának közelebb kellett hajolnia, hogy
lássa, mi is van benne. Három, gyönyörűen meg-
formált liliomot mintázó kitűző pihent egy cseresz-
nyeszínű bársonypárnán, amik erőtlően csillantak
meg a szűrt fényben. Veronika habozás nélkül nyúlt
a dobozba. Kikapta az első kitűzőt, amit azonnal az
egyenruhájának jobb oldalára illesztett, mintha
mindig is oda tartozott volna. Adél nem mutatott
túlzott lelkesedést, ennek ellenére ő is odanyúlt,
kivette a következő kis ékszert, és lustán a mellka-
sára biggyesztette, pont oda, ahova Veronika is. Bi-
anka habozott. Érezte, hogy minden szempár rá
szegeződik. Felnézett az igazgatóra, de a férfi arcán
nem látott mást, csak türelmet és komolyságot.
Visszanézett a dobozra, és a megmaradt kitűzőre.

– Csak bátran, Fehérvári kisasszony! – biztatta
az igazgató.

A lány óvatosan ujjai közé vette a kitűzőt. Egy-
szerű volt, mégis elegáns. A külsején aranybevonat
csillogott, a liliom szárának formája ügyesen elrej-

tette a tűt, amivel rögzíteni lehetett. Óvatosan szét-nyitotta és feltűzte az egyenruhájára.

– Remek! – az igazgató lecsapta a szelence tetejét, ami éles visszhangot vert a rotunda kőoszlopai között. – A hagyomány szerint önök lesznek az Akadémia új Liliomlányai – a szavak mély alázattal töltötték el a jelenlévőket, majd sokkal halkabban folytatta, hogy csak a lányok hallják: – De vigyázzanak! Ez a kinevezés nem végleges. Bármikor elveszíthetik a státuszt, ha megszegik az iskola valamilyik szabályzatát vagy leromlanak a jegyeik. Ezt vessék jól az eszükbe! Egy Liliomlány csak addig Liliomlány, amíg tökéletes, és minden értelemben méltó az Akadémia képviselőjére.

Ezután visszafordult a diákokhoz, és elkezdte sorolni a nyári szünet legfontosabb eseményeit. Kiemelte Szilas Ritát, aki egy balatoni röplabdabajnokságon szerzett érmet, és köszönetet mondott Wenckheim Marcellnek, aki botanikai díjat nyert Cornwallban, és több különleges növényt is adományozott az Akadémia részére. A három lány végig az emelvényen maradt, és Bianka zavartan húzogatta a blézere ujját. Szíve izgatottan kalapált. Amikor ideérkezett, még attól rettegett, hogy mindez csak félreértés, és most itt állt, mint kiemelt diák. Csak akkor eszmélt fel, amikor felharsant a taps. Az igazgató hátrébb lépett, a másik két lány pedig elindult lefelé a lépcsőn. Bianka megszaporaázta a lépteit, hogy felzárkózzon, majd mindhárman megálltak kissé oldalt, hogy megvárják a taps végét. Bianka

képtelen volt türtőztetni magát, így ő volt az első, aki megszólalt.

– Ez annyira izgalmas, nem? – nyújtotta ki Veronika felé a kezét. – Örülök, hogy megismerhetlek! A nevem...

A szőke hajú lány lassan fordult felé. Arca így közelről még gyönyörűbb volt, de a tekintete mélyén lüktető hideg fény valósággal felnyársalta Biankát.

– Már hallottam a neved, és akkor sem érdekelt – húzta fel az orrát, majd Bianka kezére nézett, ami megdermedt a levegőben. – És akkor sem érnék hozzád, ha egy hétig zuhanyoznál.

Bianka lelkesedése azonnal lehervadt. Zsófi már figyelmeztette, hogy a külsőség megtévesztő. Ez a lány nem egy angyal. Sokkal inkább egy angyalarcú démon. Veronika hátradobta aranyszőke haját, és úgy sétált vissza a diákok közé, mintha az iskola lenne a személyes kifutója.

– Ne is törődj vele! – A másik, fekete hajú lány csípőre tette a kezét, és unottan figyelte Veronika távolodó alakját. – Abban leli örömét, ha az olyan naiv kislányok, mint te, elsírják magukat.

Bianka ekkor úgy érezte, talán rosszul ítélte meg Adélt, és lehet, sokkal barátságosabb, mint azt első ránézésre gondolta. Ismét előre nyújtotta a kezét.

– A nevem Fehérvári Bianka.

Adél felkacagott, nevetése olyan sértő volt a fülnek, mint egy tucatnyi penge súrlódása.

– Attól, hogy mindkettőnket kiválasztottak, még nem leszünk barátnők – jelentette ki, majd Veroni-

ka felé bökött. – És attól sem, ha ugyanazt a személyt utáljuk.

Bianka elvörösödött, lassan visszahúzta a kezét, és valami furcsa, égető érzés kezdett gyúlni a mellkasában.

– Én azt hittem... – kezdte volna, de a szavai végül elakadtak.

Adél közelebb hajolt, és Biankát megcsapta a cseresznyés parfüm és a nikotin bűzének fojtogató keveréke.

– Adok egy jó tanácsot – duruzsolta. – Ne hidd, hogy bárkiben megbízhatsz! A Borostyán Akadémia nem való az olyan vidéki fruskáknak, mint te. És jobb, ha résen leszel, mert ha legközelebb kinyújtod a kezed, lehet, hogy belemarnak. Üdv a viperafészekben!

A lány tehetetlenül figyelte, ahogy Adél is visszasétált a tömegbe. Ez az év sokkal nehezebb lesz, mint gondolta.

3. fejezet - Bianka

Nézd, ott van! – hallatszott egy rosszindulatú hang a nagyterem nyüzsgésében.
– Ő az új Liliomlány? – érdeklődött egy másik.

– Aha. Pedig csak tegnap érkezett.

– Ez igazságtalan! Én is vagyok olyan jó tanuló, mint ő! – háborgott a következő hang gazdája.

– Amúgy nem nagy szám – érkezett a kegyetlen megjegyzés. – Egy kis faluból jött, az Isten háta mögül.

– Komolyan? – a pusmogás egyre erősödött.

– Kíváncsi vagyok, meddig bírja.

– Ezt hogy érted? – kérdezte valaki izgatottan, és a válasz úgy érkezett, hogy azt Bianka is jól hallhatta.

– Ha hibázik, úgyis elveszíti a kitűzöt. Nézz csak rá! Mindjárt magára borítja a tálcáját!

Bianka lehajtotta a fejét, és igyekezett kikerülni a gúnyolódó lányok csapatát. Szorosan a mellkasához szorította a tálcát, felzárkózott Zsófi mögé, és beállt a reggelihez gyülekezők sorának végére. Még csak egy nap telt el az évnyitó óta, és máris mindenki róla beszélt. A kések és villák csörömpölése hamarosan elnyomta az epés mondatfoszlányokat,

miközben a diákok a kikészített ételekhez sereglettek. A reggelit a nagyteremben tartották, a fogásokat olyan hosszú sorokba rendezték, hogy el se lehetett látni a végéig. A friss kenyér és zsemle illata összekeveredett a sült kolbász és a párolt zöldségek fűszeres aromájával, a málnás és vaníliás péksütemények pedig olyan gyorsan tűntek el a kínáló kosarakból, mintha ott sem lettek volna. A kávé és forró csoki automata körül kisebb tömeg alakult ki.

– Hú, ez mekkora! – mutatott Zsófi csillogó szemekkel egy hatalmas kakaós csigára, miközben utat tört magának. – Nem kérsz?

Bianka csak megrázta a fejét. A megjegyzésektől teljesen elment az étvágya, és csupán egy szelet pirítóst meg némi rántottát szedett magának, egy pohár narancslével. Zsófi ezzel szemben úgy halmozta tele a tányérját, mint aki egy egész hadsereget akar megetetni.

Néhány másodpercnyi bolyongás után találtak egy szabad helyet, ahol az asztal másik végén két fiú pusztította befelé a csokis fánkokat. Elég távol ültek, és elég átszellemülten tömték magukat ahhoz, hogy ne akarják zavarni őket.

– Még mindig nem térek magamhoz! – lelkesedett Zsófi, miközben helyet szorított a kakaós csigának. – Senki sem gondolta volna, hogy az igazgató feleleveníti ezt a régi hagyományt. És hogy pont ved!

– Nagyszerű – motyogta Bianka szárazon, miközben a villájával megpiszkálta a rántottát. A kitű-